

Μαριάννα Τζιαντζή

Καθαρό βλέμμα, καθαρό μέτωπο. Αυτό μπορεί να σκεφτεί κανείς βλέποντας τη φωτογραφία του Πυργιώτη Γιάννη Σεφερλή που κηδεύτηκε την Παρασκευή 15.12 στα Κρέστενα. Αγωνιστής της Αριστεράς, με πλούσια δράση στα τοπικά κινήματα, αρχικά μέλος του ΚΚΕ και αργότερα στέλεχος του ΝΑΡ και της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Κυρίως όμως ήταν ένας φωτεινός άνθρωπος και αν υπάρχει αυτό που κάποιοι λένε «θετική αύρα», ο Γιάννης την εξέπεμπε απλόχερα.

Χαϊδεμένο μοναχοπαιδί δύο σπουδαίων ανθρώπων, του Νάκου και της Ιωάννας, ήταν η ζωντανή απόδειξη ότι η πολλή αγάπη των γονιών δεν έβλαψε ποτέ κανέναν. Σε μια θάλασσα αγάπης και αποδοχής μεγάλωσε ο Γιάννης. Και την αγάπη που εισέπραξε, την ανταπέδωσε όχι μόνο στους γονείς και την οικογένειά του αλλά σε πάμπολλους ανθρώπους.

Πώς για κάποιους παλιούς (αλλά και νέους) κομμουνιστές, λέμε «ο γιατρός των φτωχών»; Ο Γιάννης ήταν ο «μηχανικός των φτωχών», πάντα πρόθυμος να τρέξει σε χωριά, στα βουνά και στον κάμπο, να βοηθήσει, να συμβουλέψει, να εκδώσει οικοδομική άδεια ή άδεια επισκευών για ανθρώπους που ήξερε ή και που δεν ήξερε, σεισμόπληκτους και μη. Γι' αυτό ίσως ήταν μια σπάνια περίπτωση ελεύθερου επαγγελματία πολιτικού μηχανικού που δεν έκανε περιουσία (το ίδιο και ο πατέρας του, πολιτικός μηχανικός κι αυτός).

Είχε καρδιά μικρού παιδιού αλλά δεν ήταν αφελής. Πάλεψε ενάντια στα κατεστημένα συμφέροντα στο χώρο της Τοπικής Αυτοδιοίκησης, των κατασκευών, των μικρών και των μεγάλων έργων κι εργαλαβιών. Πάλεψε με επιχειρήματα, με όπλο την αλήθεια και την επιστημονική προσέγγιση και όχι με κραυγές κι εύκολες καταγγελίες.

Τον απείλησαν αλλά δεν μπόρεσαν να τον φιμώσουν, να τον κάμψουν.

Το (νοικιασμένο) σπίτι του στο Κατάκολο ήταν το ισοδύναμο της πλατείας του χωριού. Κόσμος και κοσμάκης περνούσε από εκεί, στρατιές οι φιλοξενούμενοι. Συγγενείς από την Αμερική και τον Μαραθώνα, φίλοι από την Ιταλία όπου είχε σπουδάσει, γείτονες, σύντροφοι. Πολλοί έρχονταν συν γυναίξι και τέκνοις. Ένα σπίτι χωρίς σαλόνι και πολυελαίους, αλλά με άφθονες καρέκλες, τραπέζια, κρεβάτια, πιάτα, ποτήρια, ταψιά και κατσαρόλες. Κεράσματα, ατέλειωτες συζητήσεις, γλυκό ξενύχτι. Ορθάνοιχτο το μυαλό του Γιάννη, ορθάνοιχτη και η πόρτα του.

Η Αριστερά και ο Ολυμπιακός (αλλά και γενικά το ποδόσφαιρο) ήταν οι δυο μεγάλες αγάπες του. Για τα

συνέδρια του ΝΑΡ αλλά και για τους αγώνες της ομάδας του ταξίδευε από τον Πύργο στην Αθήνα. Ακούραστος.

Ο Γιάννης έζησε σαν κομμουνιστής. Γήινος και όχι μεσσιανικός. Ούτε ίχνος γραφειοκρατικής σκόνης στη σκέψη και στη συμπεριφορά του, ούτε ίχνος υπεροψίας απέναντι σε συντρόφους της «απέναντι όχθης». Όσοι είχαμε την τύχη να τον γνωρίσουμε, βλέπαμε στο πρόσωπό του ότι ο κομμουνισμός δεν είναι το όραμα ενός μακρινού μέλλοντος, αλλά μπορεί να είναι ο εξανθρωπισμός, η απελευθέρωση του ανθρώπου εδώ και τώρα.

Πηγή: [ΠΡΙΝ](#)